



www.parohiaserbanvoda.ro

# Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,  
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

## POSTUL CRĂCIUNULUI NE CHEAMĂ SĂ FIM MILOSTIVI

**DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII**  
(Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

(†) INTRAREA ÎN BISERICĂ  
A MAICII DOMNULUI



Cu ajutorul lui Dumnezeu am intrat în Postul Crăciunului, iar Biserica, prin pericopa evanghelică de astăzi (Luca, cap 12, 16-21), ne îndeamnă să ne îmbogățim în fapte bune, să mulțumim lui Dumnezeu pentru darurile primite de la El și să fim milostivi și darnici față de semenii noștri. Chipul bogatului căruia i-a rodit țarina, iar el s-a închis în nemilostivire și în egoismul plăcerilor lui, este un mesaj pentru noi să nu ne alipim de lucrurile materiale și trecătoare din această lume, iar cugetul inimii și toată grija noastră să fie orientate spre dobândirea lucrurilor spirituale și veșnice care ne aduc cu adevărat mântuirea sufletului nostru. Tot astăzi sărbătorim praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică (21 nov), amintindu-ne de acest moment important din viața Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care la vârsta de 3 ani a fost adusă de bunii și dreptii ei părinți, Ioachim și Ana, la Templul din Ierusalim și închinată Domnului, așa cum a fost făgăduită încă de la zămislirea ei. O prăznuim pe Maica Domnului pentru că Ea este Mama lui Hristos Dumnezeu și Maica noastră și totodată chip al Bisericii, pentru că prin Ea s-a arătat Taina Mântuirii neamului omenesc. Ea a fost rânduită de Dumnezeu în planul istoriei omenirii, ca din pântecul Ei precurat și feciorelnic, prin Lucrarea Duhului Sfânt să-și ia firea omenească și să Se facă om cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu.

**T**abloul omului bogat din Evanghelia de astăzi ne prezintă trăsăturile caracteristice ale unui om înrobbit, împătimit plăcerilor, nemilostiv, egoist și zgârcit, alipit exclusiv de bunurile materiale, pe care le avea în exces.

Dobândise mai mult decât se aștepta, avea de toate, peste nevoile sale. În loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru rodul însutit al țărinilor sale și să-și facă, ca un bun iconom, un inventar corect și drept al bunurilor pe care le avea și să le împartă cu milostivire și celor săraci, devine mai lacom și se închide în egoismul său, în desfătări, păstrând doar pentru sine ceea ce avea și alipindu-se cu toată ființa sa de bogăția cea trecătoare și nestatornică.

Era un îndestulat și un asigurat pentru mulți ani, dar în același timp lacom, zgârcit și nemilostiv. Voia să țină totul pentru sine, deși nu avea nevoie de atâta bogăție, gândea să facă hambarele mai mari și acolo să strângă tot, doar pentru plăcerile lui. Mai mult, își făcea și o socoteală crezând că și sufletul, nu doar trupul, se hrănește din bunurile materiale. Uită că este și o ființă spirituală, nu doar biologică. Zice la un moment dat: „Suflete, ai multe bogății adunate pentru mulți ani. De acum odihnește-te, bea, mănâncă și te desfătează.” O socoteală vrăjmașă, diavolească, care îl arată cât de înrobbit era.

Aceasta îl va prăbuși, căci Dumnezeu îi zice: „Nebune! în această noapte voi cere sufletul de la tine” și toată averea aceasta pe care ai adunat-o a cui va fi? Ai

hambarele pline, dar ai sufletul gol, lipsit de orice faptă bună. N-ai vrut să milostivești pe săracii de lângă tine, nu ți-ai adunat comoară în țarina Cerului, ai crezut că moștenești pământul, nu te-ai îmbogățit întru Dumnezeu, iar acum ți-ai pierdut sufletul pentru veșnicie.

Săracii pe care i-ai fi putut milui ți-ar fi transferat milostenia și dărnicia ta în Ceruri și ai fi avut plată de la Dumnezeu.

Aici stă mesajul și învățătura Evanghelică de azi. Nu bogăția în sine ne pierde și nici sărăcia în sine nu ne mântuie, ci bogăția ne poate pierde dacă ne alipim cu toată ființa de ea și ne înrobim de bunurile materiale, iar sărăcia ne apropie mai mult de Dumnezeu, dacă e înțeleasă ca o virtute a noastră. Să fim curați, dreți și cinstiți, fără ură și invidie față de cei care au mai mult și să ne mulțumim cu cât ne putem câștiga din munca noastră.

De asemenea, învățăm că cei bogăți trebuie să fie milostivi cu cei din jurul lor, să facă fapte bune, să fie aproape de cei bolnavi și neajutorați. Acum, în Postul Crăciunului, să fie o chemare la iubire milostivă, la bunătate și dărnicie, pentru că Dumnezeu cel bogat și milostiv a trimis în lume prin întruparea Fiului Său bogăția harului și a iubirii Sale. Amin! ✿

**Părintele Eugen Moraru**



# SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE, PUSTNICUL DE LA IEZERUL VÂLCEA



**Cuviosul Antonie de la Iezerul Vâlcii a trăit după pilda sihaștrilor de demult și ne-a lăsat, prin pilda vieții sale, un adevărat model de trăire creștină în lume și cale spre desăvârșire în viața monahală.**

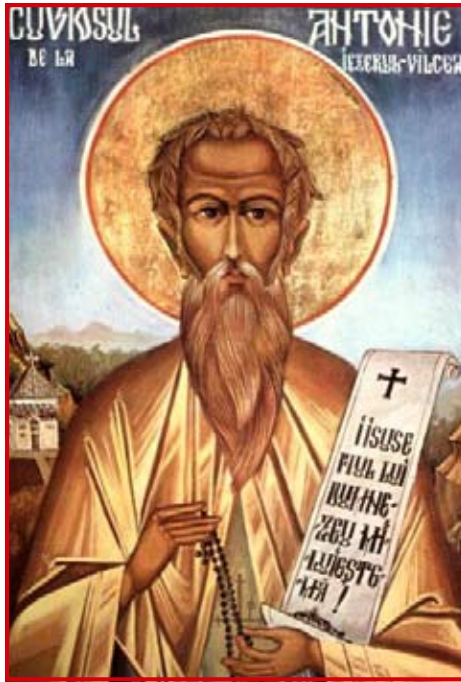
Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sf. Antonie s-a născut în anul 1628 în Ianina din ținutul Pindului, azi pe teritoriul Greciei, într-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. A venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu Vâlcea, îndeletnicindu-se cu comerțul. Tânărul Antonie s-a căsătorit cu Despina și a avut cel puțin un fiu, cu numele de Mihail.

La vârsta de 64 de ani intră în mănăstirea Sărăcinești și se călugărește. Reface chiliile și biserica de la Sărăcinești, numărându-se printre ctitorii mănăstirii. După trei ani cere voie episcopului Ilarion să plece la muntele Athos. Episcopul nu-i îngăduie să plece și-i spune că loc prielnic rugăciunii va găsi și la Schitul Iezer. Cuv. Antonie se retrage acolo, refăcând biserica veche și o parte din chiliile care se găsesc și acum.

Într-o noapte, Sfântul a avut un vis în care i se spunea că trebuie să meargă mai sus și să-și construiască o chilie, în care să se retragă. Găsește o stâncă în care se pregătește să-și sape o peșteră. Înștiințându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare și timp de trei ani, singur, cu dalta și ciocanul, a săpat în stâncă un paraclis, chiliia și mai apoi mormântul la intrarea în peșteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sf. Antonie să ducă nevoițe mai presus de fire, căci, la vârsta bătrâneților aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mănâncă numai la al nouălea ceas „pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu doarme culcat, ci numai se reazemă. Și împletește rugăciunea cu munca grea a pământului.

După 25 de ani de aspră viețuire monahală în sihăstrie, Dumnezeu îi descoperă cu patruzeci de zile înainte timpul trecerii sale la cele veșnice. Sf. Antonie și-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, și l-a înștiințat tainic despre apropiata sa plecare, povățuindu-l să-l îngroape în gropnița pe care singur și-o săpase în piatră. Și pentru că episcopul și egumenul schitului voiau să-l îngroape în mănăstire, Sf. Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul în peșteră: „De nu mă veți îngropa aicea, nici voi nu veți mai putea ședea aicea”. De acum sfântul mai mânca doar o dată pe săptămână câte puțină pâine uscată, iar de la rugăciune și slujbe era nelipsit.



Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puțin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvindu-se, s-a culcat pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni, la al

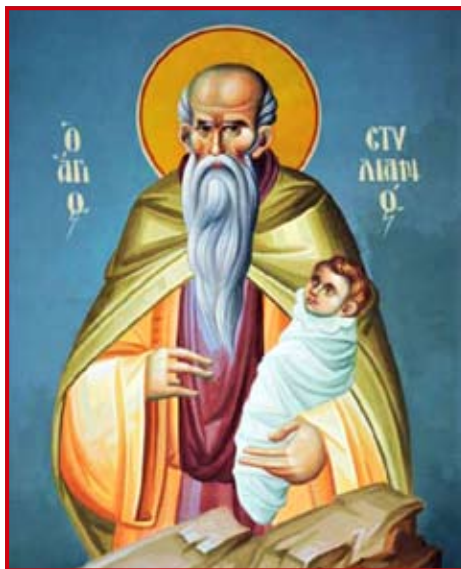
nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învățătură pentru mântuirea sufletului. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

În anul 1850, Sf. Calinic de la Cernica, episcop la Râmnicu Vâlcea, a vrut să-i descopere sfintele moaște și să le aducă jos la mănăstire. A făcut o priveghere de toată noaptea și când a urcat la peșteră s-a pornit o furtună puternică, semn că sfântul nu dorea să fie dezgropat. Cunoscând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaște.

După 100 de ani, în anul 1950, sora Dumitra, care tot venea să aprindă candela și care se ruga acolo în peșteră, la mormânt, a săpat și a găsit cărămida pe care scria numele sfântului și osemintele sfântului pe care le-a dus jos, la mănăstire și le-a așezat într-o raclă în sfântul altar.

Cuviosul Antonie de la Iezer a fost canonizat în anul 1992. Astăzi mulțime de credincioși se roagă la moaștele sale ce se află în paraclisul de la Mănăstirea Iezer sau urcă la peșteră, unde în liniștea codrului se bucură de întâlnirea tainică cu cel care, urmând Mântuitorului, s-a făcut viu în veci. ❖

## Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor



Sfântul Stelian Paflagonul, considerat ocrotitor al pruncilor și al familiei creștine, este prăznuit pe 26 noiembrie. Viața sa de rugăciune, râvna și iubirea de Dumnezeu l-au învrednicit de darul facerii de minuni, tămăduindu-i mai ales pe copiii bolnavi.

Sf. Stelian s-a născut în secolul al VI-lea, la Adrianopolis, în provincia Paflagonia din Asia Mică, pe teritoriul Turciei de astăzi, într-o familie foarte bogată. La vârsta potrivită, plin de iubire dumnezeiască și povățuit de Duhul Sfânt, și-a împărțit

averea săracilor și s-a retras în pustiu, pentru a se adânci în rugăciune și cunoașterea lui Dumnezeu. A intrat într-o peșteră unde primea hrană de la înger. Dar nu s-a retras cu totul din lume, ci, din dragoste pentru oameni, mergea printre ei și îi ajuta, întorcându-se apoi la chiliile pentru odihnă.

Pentru viața de curăție și rugăciune, Dumnezeu l-a învrednicit de darul tămăduirii. Într-unul din drumurile sale, Sf. Stelian a pus mâna pe creștetul unui copil suferind și acesta s-a tămăduit imediat și de atunci sfântul a început să fie căutat de oameni aflați în suferință, copii, tineri sau bătrâni. Aceștia, prin rugăciunea sfântului, dar și prin rugăciunea și credința lor, luau tămăduire de la Dumnezeu.

Pentru grija sa față de copii și familii, tămăduirea copiilor și ajutorul dat mamelor, Sf. Stelian este socotit ocrotitorul copiilor și al familiei în general. Grija sa pentru copii se citea chiar pe chipul său: era mereu blând, binevoitor, plin de dragoste pentru cei din jur, având mereu un cuvânt de mângâiere pentru fiecare.

O parte din moaștele Sf. Stelian se află în Biserica „Sf. Stelian-Lucaci” din centrul Bucureștiului, din 1736, fiind dăruite comunității de aici de Mitropolitul Ștefan al Țării Românești, ctitorul sfântului lăcaș. ❖





# INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

În data de 21 noiembrie creștinii prăznuiesc aducerea la Templul din Ierusalim a Fecioarei Maria și închinarea ei lui Dumnezeu. Cea mai nouă sărbătoare a Maicii Domnului, de prin secolul al VI-lea, numită în popor Vovidenia sau Ovidenia, amintește de ziua în care Sf. Părinți Ioachim și Ana și-au adus fiica la Templul din Ierusalim, unde a rămas timp de 12 ani. Astfel ei și-au respectat promisiunea făcută în rugăciunile lor către Dumnezeu, că dacă vor fi binecuvântați cu un copil, îl vor dăruia Lui.

**D**reptii Ioachim și Ana erau foarte măhniți pentru că nu aveau copii, căci ajunși la o vârstă înaintată, și neavând urmași, erau considerați de oameni pedepsiți de Dumnezeu. Din Sfânta Tradiție aflăm de o întâmplare petrecută la Templu, când un evreu din seminția lui Ruben l-a umilit pe bunul Ioachim: „De ce aduci darurile tale înaintea altora? Ești nevrednic, pentru că nu ai copii, pentru cine știe ce păcate ascunse”. Îndurerat peste măsură, Ioachim se retrage la turmele sale, rugându-se, iar Ana se duce și ea să se roage în grădină, sub un dafin. În rugăciune, cu lacrimi, cer lui Dumnezeu copilul mult dorit, promițând că îl vor dăruia Lui.

Ascultându-le rugăciunile, Dumnezeu trimite pe îngerul Său să-i vestească că vor avea un copil. Sf. Maxim Mărturisitorul vorbește de un sens mai adânc al dorinței lui Ioachim și a Anei de a fi părinți: „Ei voiau să se nască ceva nu numai pentru a șterge ocară lor, dar și cea a lumii întregi, pentru a o duce la o slavă mai înaltă”.

La vârsta de 3 ani părinții au dăruit-o Templului pe fiica lor, Maria. Fericitul Ieronim ne spune că la intrarea în Templu erau cincisprezece trepte, după numărul celor cincisprezece psalmi „ai treptelor”, căci la fiecare din trepte se cânta câte un psalm de către preoții și leviții care urmau să slujească. Ajunși la Templu, Părinții Ioachim și Ana au așezat-o pe Maria pe prima treaptă, iar ea, nesprijinită de nimeni, a alergat pe trepte, ajungând repede la cea mai înaltă, unde a și rămas în picioare, întărită de harul lui Dumnezeu. Cu toții s-au mirat, dar, prin descoperire dumnezeiască, Zaharia, marele arhieru, a văzut în prunca de doar 3 ani pe cea care va fi „Maica Vieții” și a dus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfințelor, locul unde doar arhierul intra o dată pe an. Aici, Fecioara Maria s-a pregătit, prin lucrarea Duhului Sfânt, pentru a deveni Templul lui Dumnezeu Celui Viu.

La Templu a rămas până la vârsta de 15 ani, iar Sf. Arhanghel Gavriil o hrănea și îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în biserică marchează împlinirea a trei făgăduințe: prima, a părinților ei de a o consacra

Domnului, drept mulțumire pentru că le au fost ascultate rugăciunile; a doua, făgăduința făcută de Însuși Dumnezeu prin proroci, că va alege o Fecioară spre a-I fi și Mamă; iar a treia, Fecioara Maria este și rod al făgăduinței omenești, dăruindu-se ea însăși Domnului, devenind Mireasă „nenuntită” sau „pururea Fecioară”.

Vovidenia înseamnă în slavonă „intrare”. Iar „Ioachim” se tâlcuiește „pregătirea Domnului”, fiindcă din el s-a născut Fecioara Maria, ce s-a pregătit să devină Templu al Domnului. „Ana” se tâlcuiește „har”, fiindcă har au luat Ioachim și Ana ca să odrăslească un astfel de rod prin rugăciune, dobândind pe Sfânta Fecioară. „Maria” se tâlcuiește „Doamnă”, dar și

„nădejde”, fiindcă a născut Domn, pe Hristos, nădejdea întregii lumi. După unele tâlcuiri, înseamnă și „copil dorit”. Se mai traduce și prin „smirna mării”, fiindcă trebuia să nască Mărgăritarul nemuritor în mare, adică în lume. Fecioara Maria a dăruit lumii liniște, născând pe limanul Hristos.

La 20 noiembrie 543, împăratul Iustinian cel Mare (527-565) a zidit la Ierusalim, lângă ruinele Templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de una mai veche, a fost numită Biserica „Sfânta Maria” - cea Nouă. Iar după obicei, a doua zi după sfințire, la 21 noiembrie, a început să fie serbat ocrotitorul bisericii, adică Însuși Maica Domnului, serbarea fiind consacrată aducerii ei la Templu. ❖

## Sfânta Mare Muceniță Ecaterina



**E**ste prăznuită pe 25 noiembrie. Sinaxarul ne spune că a trăit pe vremea împăratului Maximian, prin anii 304, și se trăgea din cetatea Alexandriei, fiind fiica unui principe care se numea Consta. Era foarte frumoasă și înaltă la trup, și avea ca la

optsprezece ani. Era și foarte învățată, tot Sinaxarul amintind că ea îi citise, printre alții, pe Homer și pe Virgiliu, marele poet al latinilor, dar și pe filosofii Aristotel și Platon, nefiindu-i străină nici învățătura tainică a marilor magi (astronomi) Ianni și Iambri, pe a lui Dionisie și nici profețiile Sibilei. A învățat încă și meșteșugul ritoricesc (al grăirii frumoase) și multe limbi și dialecte cunoștea. Nu numai cei ce au văzut-o o admirau, ci și acei care numai auziseră de renumele și înțelepciunea ei. În anii împăratului Maximian și a fiului său Maxentie a fost prinsă pentru mărturisirea cea în Hristos și a fost dată spre multe feluri de chinuri. Dar cu înțelepciunea sa și cu buna grăire, a înduplecat pe o sută și cincizeci de ritori ca să creadă în Hristos, împreună și cu alți mulți păgâni. Și încheie Sinaxarul: „Cu care împreună i s-a tăiat capul fericitei și a luat cununa mărturisirii.” ❖

### PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 NOIEMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.11	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	(†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului – Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.11	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup> 17 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 26.11	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup> 17 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Sfânta Liturghie Vecernie; Acatist
Sâmbătă 27.11	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup>	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 28.11	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie



# SFÂNTUL CUVIOS IACOV TSALIKIS, STAREȚUL MĂNĂSTIRII CUVIOSULUI DAVID DIN EVIA



**Incendiile de astă-vară din Grecia au afectat grav și insula Evia. Zeci, dacă nu sute de kilometri pătrați de vegetație au fost mistuite de foc. Dar această insula se află sub ocrotirea a trei mari sfinți: Cuviosul David din Evia (1 noiembrie), Sfântul Ioan Rusul (27 mai) și Sfântul Cuvios Iacov Tsalikis. Acești sfinți au făcut minuni anul acesta în timpul incendiilor, apărând mănăstirea Cuviosului David și localitatea Procopie unde se află moaștele Sfântului Ioan Rusul. La vremea potrivită am relatat cu amănunte aceste minuni.**

faceau preoții la sfintele slujbe. Se îngrijea de bisericuțele din împrejurimi și se ruga fierbinte sfinților. Cunoscătorii săi, văzând modul său de viețuire, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic. La numai 9 ani micul Iacov a devenit scăparea locuitorilor simpli și săraci - mai mult a refugiaților - cărora le citea rugăciuni și exorcisme. Iar ei au început să-l cheme ori de câte ori se întâmpla ceva rău.

Maica Domnului și sfinții i-au apărut de multe ori în viață și l-au ajutat, l-au vindecat și îndrumat. Viața sa a fost plină de încercări, dar și-a petrecut-o în curățenie, smerenie și rugăciune. Multe minuni l-au înconjurat încă din copilărie, iar cu vremea, pentru îndelunga sa răbdare, asceză, blândețe și rugăciune, a căpătat multă îndrăzneală la sfinții care de multe ori îi apăreau aievia și răspundeau rugăciunii lui pentru cei în necazuri.

Între anii 1947 și 1949 și-a satisfăcut stagiul militar. Întors acasă, preia responsabilitățile familiale, deoarece părinții săi se mutaseră la Domnul. În anul 1951, după ce și-a căsătorit sora, intră în mănăstirea Cuviosului David din Evia, unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes. Părintele Iacov era hotărât să rămână în mănăstire indiferent de ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină.

În anul 1952, în luna noiembrie, este tuns în monahism. Luna următoare este hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupească, dar nu-și micșora nevoița sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupești.

După anul 1970, sporirea duhovnicească a părintelui a fost direct proporțională cu suferințele sale. Simțea dureri nesfârșite, însă emanația

duhovnicească era inepuizabilă. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea neconținut nespusa bucurie a învierii.

În anul 1975 devine stareț. Tot în același an Mântuitorul îl învrednicește să vadă și să atingă Sângele cel Preasfânt al Său, la Sfânta Proscomidie. Pentru chipul îmbunătățit al vieții sale, veneau la stareț oameni din toată Evia și din Atena, pentru a-l vedea, a-l asculta și a se mărturisi, cu toate că părintele Iacov era un om foarte simplu. Absolvisc numai ciclul primar.

Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminuau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli de inimă, tromboze și altele, dar marea sa iubire față de oameni nu-l lăsa să se gândească deloc la problemele sale personale, ci spovedea și povățuia neîncetat. În ultimul an al vieții sale, trupul îi devenise o ruină, era numai piele și os. Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspândea în jurul său o pace dumnezeiască.

În data de 21 noiembrie 1991, de ziua prăznuirii intrării Maicii Domnului în biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov s-a mutat la locașurile cele cerești.

După adormirea sa, starețul a săvârșit multe minuni. Una dintre ele este aceasta: preotul responsabil al bisericii Sf. Ioan Rusul l-a văzut pe fericitul stareț în biserică. Starețul i-a cerut să-i aducă racla Cuviosului Ioan ca să se închine. I-au adus-o și s-a închinat cu veselie rostind rugăciuni cu cuvinte deosebit de frumoase, care înveseleau nespus pe cei din jur. La un moment dat, starețul a terminat și a spus: „Luați-l pe Cuviosul”. Atunci preotul și alții ce erau cu el s-au plecat să se închine și ei, iar apoi să ia racla. Dar, uimiți, au văzut că în raclă era starețul Iacov, iar nu Cuviosul Ioan.

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecu-menice, întrunit în noiembrie 2017 în ședință de lucru, a aprobat canonizarea Starețului Iacov Tsalikis, stabilind ca data de pomenire ziua de 22 noiembrie. ❀

**C**uviosul Iacov Tsalikis, prăznuit pe 22 noiembrie, a trăit între anii 1920 și 1991 și a fost starețul mănăstirii Cuviosul David, a cărei obște a păstorit-o în vremuri grele. 40 de ani a trăit în această mănăstire.

Părintele Iacov Tsalikis era înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Cuv. Porfirie Kafsocialivitul spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înaintevăzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuv. Paisie Aghioritul afirma că deținea „harismele Sf. Nectarie”.

S-a născut în data de 5 noiembrie 1920 în Libisi, Asia Mică, într-o familie săracă, dar credincioasă. Bunica sa, Despina, provenea dintr-o familie cu mulți călugări și preoți. Viața familiei a fost foarte grea. Pe la anul 1922 are loc schimbul de populație între Grecia și Turcia, iar familia și rudele sale au fost nevoite să plece în Grecia. Turcii însă au grijă înainte de plecare să-i depoziteze de bani și de toate lucrurile de valoare. Când familia ajunge în Grecia, viețuiesc în condiții extrem de vitrege în niște barăci, mai multe familii chiar în aceeași încăpere. Numai credința puternică i-a ținut uniți și i-a ajutat să meargă mai departe. Ajung în cele din urmă în Farakla, Evia.

Micul Iacov învață pe de rost Sfânta Liturghie de la 6 ani. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorind să imite ceea ce